

Leo Oldenburger

HENNY VRIENTEN

Alfabet Uitgevers

2024

EEN LOFZANG

Dit boek is niets meer en zeker ook niets minder dan een lofzang op het muzikale leven van Henny Vrienten, verteld door tientallen muzikanten die in de loop der jaren samen hebben gewerkt met de uiterst getalenteerde muzikant, componist en tekstdichter. Van de prille beginjaren in de Tilburgse popscene via de roemruchte Doe Maar-jaren tot aan het einde van zijn vruchtbare werkzame leven. Een einde dat plots kwam, want op 25 april 2022 schrikt Nederland op van het nieuws dat Henny Vrienten is overleden. Op drieenzeventigjarige leeftijd. En overal waar je kijkt en luistert reageren mensen even geschokt en verdrietig. Een jeugdheld is heengegaan, hoor je met grote regelmaat, en velen refereren weemoedig aan de tijd dat hij als mede-frontman van Doe Maar een extreme populariteit genoot die zijn weerga niet kende in de Lage Landen.

Doe Maar. Deze mateloos roemrijke en begeerde band verzorgde voor veel mensen de soundtrack van hun jeugd. En elke keer als Doe Maar in de jaren daarna op de radio kwam, dan waren de luistervinken weer even jong: een shirt aan met pantermotief, oogpotloodlijntjes onder de ogen, buttons op

de ruimvallende jas en de haren wild getoupeerd. De doorgaans zo onverbiddeijk doortikkende klok werd met een jeugdige overmoed terug geslingerd naar zorgeloze tijden van kalverliefdes en eerste keren. Dat effect heeft muziek nu eenmaal op een mens. En exact dat effect hadden Doe Maar en Henny Vrienten decennialang. Maar Vrienten kon veel meer. Wás veel meer! En zij die hun ogen en oren openhielden nadat de stormachtige hype voorbij was, kunnen dat beamen. Hij heeft zoveel mooie muziek gemaakt. Poëtische schilderijtjes die een lust voor het oor waren.

En nu is hij plots overleden. Dat laat een peilloze leegte achter die louter met zijn composities kan worden opgevuld. De Nederlandse radio en televisie passen subiet hun programmering aan om Henny Vrienten te eren. Ook de Belgische media zijn van slag.

De mate waarin over Henny Vrienten wordt gesproken, met een brok in de keel en een traan in de ooghoek, maakt ontegenzeggelijk duidelijk dat hij voor velen een absolute jeugdheld was. Een onlosmakelijke en fijne herinnering aan de jaren tachtig, toen hij met Doe Maar furore maakte en hun ongekennde populariteit zorgde voor on-Nederlandse taferelen. Gillende en flauwvallende meisjes, posters, buttons, veelal in de bekende clubkleuren. Je kon de radio of tv niet aanzetten of Doe Maar was erop. Altijd en overal waar je keek in die jaren.

Ook in de decennia erna krijgt Henny Vrienten nieuwe bewonderaars. Niet alleen met Doe Maar, maar ook met zijn soloplaten en zijn samenwerkingen met weergaloze medemuzikanten als Boudewijn de Groot, George Kooymans – als De Vreemde Kostgangers –, Frank Boeijen en Henk Hofstede – als Aardige Jongens – en als componist van film-

muziek en muziek voor musicals en televisieprogramma's als *Sesamstraat*. De man was meesterlijk.

25 april 2022, de sterfdag van Henny Vrienten, is voor velen een zwarte dag. Het nieuws slaat in als een bom. Net als ongeveer een halfjaar voor de bekendmaking van zijn overlijden, als op 22 september 2021 de onheilstijding komt dat Henny Vrienten ziek is en direct daarop het bericht volgt dat Doe Maar alle aangekondigde optredens afzegt en dat daar ook geen vervangende data voor zouden komen vanwege de gezondheidstoestand van Henny Vrienten. Is Henny ziek? En hoe ziek is ziek? Fans van het eerste tot en met het laatste uur hebben direct honderden vragen. De band hult zich echter in stilzwijgen. Antwoorden komen er niet. Het management van Vrienten vraagt met klem 'de privacy van Henny en zijn gezin te respecteren'. Natuurlijk wordt aan dit verzoek gehoor gegeven. De gezondheid van Henny staat voorop. Meer informatie dan dat hij 'een ziekenhuistraject' in gaat, wordt niet gegeven.

Vreselijk.

Dat was ook exact de reactie die Henny zelf gaf, toen hij een paar maanden daarvoor ervoer dat George Kooymans de ziekte ALS had en direct moest stoppen met muziek maken. George Kooymans, een leeftijdsgenoot, een wereldster als gitarist van Golden Earring en medebandlid van De Vreemde Kostgangers, wordt gedwongen te stoppen met wat hij al zijn hele lieve leven deed. Door een slopende ziekte. 'Ik dacht dat hij tien jaar ouder was, omdat hij al optrad toen ik dat nog niet deed. Later bleek dat we even oud zijn. Hij had precies dezelfde eerste gitaar als ik en we leerden hetzelfde eerste liedje spelen: "Tom Dooley". Twee akkoorden,' aldus Henny in het *Algemeen Dagblad*. In diezelfde krant meldt hij,

vlak nadat de ziekte van George Kooymans wereldkundig is gemaakt, dat Vreemde Kostgangers, de band van Henny, Kooymans en Boudewijn de Groot, nog wel de plaat wil afmaken waar ze aan zijn begonnen: ‘We hebben demo’s opgenomen, maar moeten nog veel inzingen en de nummers van Boudewijn inspelen. En geloof me, de demo’s van George kunnen zo op de plaat. Die zijn zo goed gespeeld en gezongen, hij heeft net als ik een professionele studio, eigenlijk is hij al bijna klaar.’ Maar nu Henny zelf ook ziek is, lijkt de kans verkeken dat de plaat van Vreemde Kostgangers er ooit komt.

Vlak voordat het bericht naar buiten wordt gebracht over Henny’s ziekte, geeft hij nog een interview aan RTV Oost, waar gesproken wordt over ouder worden. Daar ziet hij niet tegenop: ‘Ik vind ouder worden om heel veel redenen heel leuk,’ vertelt Henny. ‘Ik heb meer overzicht en ik geniet meer van dingen die ik twintig, dertig jaar heb veronachtzaamd, zoals de natuur.’ Hij merkt op dat de dagen sneller lijken te gaan naarmate hij ouder wordt. ‘En je herinnert je minder van wat je in de week hebt gedaan.’ Vervolgens zegt hij: ‘Ik wil niet als een oude, beverige man zitten terwijl mensen iets heel anders van mij op hun netvlies hebben.’ Fans struinen onderwijl het internet af op zoek naar antwoorden. Naar verklaringen. Omdat de bom die in hun gezicht is afgegaan zoveel overschaduwet. Wat is er aan de hand!

Inmiddels kennen we het gevolg en vanaf nu weten we dat we het vooral moeten doen met de muziek en de mooie herinneringen aan een geweldige muzikant en tekstschrijver. Want dát staat als een paal boven water. Een artiest die een ode verdient, een lofzang op zijn muzikale leven. En dat is dit boek. Een boek waarin een keur aan artiesten voorbij-

komt die met Henny hebben gewerkt. Muzikanten als Ernst Jansz, Boudewijn de Groot, Jan Hendriks, Joost Belinfante, Frank Boeijen en Henk Hofstede. Muzikanten die met liefde vertellen over het vakmanschap van Henny Vrienten, zoals Daniël Lohues, Tom America, Fay Lovsky en Def P. Maar ook Frank Groothof, die Henny Vrienten-composities zong voor het programma *Sesamstraat*, komt aan het woord, net als Jeroen Krabbé, die Vrienten uitkoos om de muziek te maken bij de films die hij regisseerde. Hoe verschillend ze ook allemaal zijn, ze zijn eensluidend in hun oordeel over Henny Vrienten. Hij is een vakman, een geweldige muzikant en liedjesschrijver.

En die mening willen ze graag delen. Dat sommigen in de tegenwoordige tijd over Vrienten praten en anderen in de verleden tijd, heeft te maken met het tijdstip waarop ze over hem hebben gesproken. Bij een aantal was dat op het moment dat Vrienten nog leefde. Bij een aantal anderen was dat toen hij reeds was overleden.

HET BEGIN VAN ALLES

In het najaar van 1974 concentreert de Tilburgse popscene zich voornamelijk rond twee prominente pleisterplaatsen: popcentrum Posjet aan de Academielaan en muziekzaak Coolen aan de Piusstraat. Op laatstgenoemd adres worden niet alleen de instrumenten aangeschaft, maar de overijverigen en de ambitieuzen kunnen er ook gitaarlessen krijgen van Bill Coolen, de eigenaar van de zaak. En dat maakt muziekzaak Coolen voor velen het muzikale startpunt. Hopelijk van een prachtige carrière, of op zijn minst van een hele hoop lol. Met de daar aangeschafte spullen – én de eventueel genoten gitaarlessen – kan er, na het formeren van een bandje en een paar repetities, vervolgens in Posjet worden opgetreden. Voor vrienden, bekenden en een handjevol grijpstuivers. En als je het spelen enigszins onder de knie hebt, speel je, met een beetje mazzel en toewijding, zomaar in het voorprogramma van een grotere Nederlandse band of een buitenlandse groep.

Exact dat doet, op 27 november 1974, de Tilburgse band met de ietwat ongebruikelijke naam MstrubietM. Het is de groep van Tom America, de zanger en gitarist die zich

dan bedient van de artiestennaam Sammie America. Voor een gage van honderd gulden spelen de Tilburgers die avond in het voorprogramma van de Engelse pubrock-groep Brinsley Schwarz, met in de gelederen gitarist (en naamgever) Brinsley Schwarz en zanger Nick Lowe. Laatstgenoemde zal later grote successen vieren als solozanger (onder andere met de hit 'Cruel To Be Kind') en producer van onder meer Elvis Costello en The Pretenders. Maar hoe vriendelijk de Engelsen in eerste instantie ook ogen, de zelfbenoemde sterren van de avond draaien het voorprogramma een vervelende loer door de monitoren op het podium uit te draaien, waardoor het geluid op de bühne slecht is. Bar slecht zelfs. En dat komt het optreden van het enthousiaste MstrubietM zeker niet ten goede. De jongens werken zich weliswaar zo goed en kwaad als kan door hun set heen, maar kunnen onmogelijk tevreden zijn met wat zij de toehoorders hebben geboden. Na afloop van het concert lopen ze teleurgesteld de zaal in, waar ze worden opgewacht door een jongeman die in Tilburg een bepaalde reputatie geniet. Hij, zo wordt gefluisterd, zou al vanaf zijn zestiende geld verdienen in de muziekindustrie. Als liedjesschrijver voor platenbaas Johnny Hoes nota bene. Door sommigen daardoor een verderfelijk figuur genoemd. En hij zou tevens op diverse platen van andere artiesten meespelen, volks- en schlagerzangers. Al met al een opmerkelijk persoon die al even opmerkelijke laarzen draagt, met van die spits toelopende neuzen met daarbovenop een lederen ster genaaid. Een gozer die van alle kanten uitstraalt dat hij van zins is het te maken in de muziek. En juist op het moment dat Tom America vlak bij hem is, schiet die blonde gast, hangend aan de bar, hem aan. 'Het ging niet

goed hè,' zegt de jongen met die opmerkelijke laarzen, een open deur in trappend.

Nee, het ging niet goed. Dat weet Tom America zelf ook wel.

'Maar ik kan wel horen dat jullie leuke nummers hebben. Kom een keer langs,' zegt de jongeman vervolgens met vriendelijke stem en een ontwapenende lach op zijn gezicht, want de aandachtige toeschouwer ziet iets bijzonders in Tom America wat hem zeer goed bevalt, vertelt hij later: 'Hij viel me meteen op toen hij met het bandje MstrubietM in het voorprogramma speelde van Brinsley Schwarz. Tom was de eerste linkshandige gitarist die gewoon zijn gitaar had omgekeerd. Hij speelde zijn akkoorden met andere woorden andersom. Toen wist ik het direct: dat moet een bijzonder iemand zijn.' En dus is de interesse gewekt: 'Kom een keertje bij me langs.'

Tom America knikt van ja, gaat in op deze uitnodiging en zo maakt hij in Posjet, op 27 november 1974, kennis met die vriendelijke blonde jongen met bijzondere laarzen die luistert naar de naam Henny Vrienten. Vanaf dat moment een vriend voor het leven, want America neemt die invitatie om langs te komen met graagte aan en er ontwikkelt zich een prettige regelmaat in ontmoetingen tussen de beide muzikanten. America: 'Op zaterdagochtend kwam ik vaak bij hem om liedjes op te nemen. Gewoon voor de gein, zoals anderen met treintjes speelden. Het had verder geen enkele bedoeling, maar hij vond het leuk wat ik deed. En op een dag zag ik Henk van Broekhoven, oftewel John Spencer, naar buiten lopen. Die had Henny gevraagd om een liedje te schrijven. En zo stak Henny in elkaar, aan de ene kant lekker met mij muziek maken voor de lol en aan de andere

kant, heel zakelijk, een commercieel liedje schrijven voor John Spencer. Zo redde hij zich goed in zijn passie. Ja, die zaterdagen waren wel speciaal. Dan kwam ik met een ideetje en even later had hij een arrangement gemaakt. Zo werd in een paar uur tijd een liedje geboren. Henny zat ook altijd vol goede ideeën, was altijd *eager* om er een mooi liedje van te maken. Kwam hij aan met een klein percussiedingetje, een mooi basloopje of een koortje. En na afloop kreeg ik een tapeje mee naar huis. En dat wás het ook. Er werd nooit gevraagd “zullen we er iets mee doen?”, nee, dat was het. Onze zaterdaginulling. Gewoon voor de lol. En uit respect. Hij had altijd goeie spullen. Hij had een Revox. Dat was toch de Rolls-Royce onder de taperecorders. Een heilig ding. Verder had hij in zijn voorkamer een TEAC-mengpaneel staan met vier schuifjes. Dat had niemand! En zo nam hij demo's op.'

Henny Vrienten. Hij wordt geboren op 27 juli 1948 in het Brabantse dorpje Hilvarenbeek als Hendrikus Cornelis Jacoba Vrienten. Zijn vader, Simon – een boerenzoon in 1903 geboren te Sint-Joachimsmoer – is timmerman, zijn moeder, Elisabeth – door Simon liefkozend Lieske genoemd – is een ‘thuisblijfmoeder’ die ervoor zorgt dat het Henny en zijn twee zussen aan niets ontbreekt. Het zijn de jaren dat Nederland, kort na de Tweede Wereldoorlog, weer wordt opgebouwd. Vader maakt derhalve lange dagen en Henny ontwikkelt zich als buitenkind, iets wat op het platteland prima kan. Het is er schoon, veilig en rustig. De enige keren dat het dorp wordt opgeschrikt is wanneer er een auto voorbijrijdt. Een noviteit in Hilvarenbeek.

Wanneer Henny acht jaar oud is, verhuist het gezin Vrienten naar Tilburg. De grote stad. Aldaar ontluikt zijn liefde voor literatuur – poëzie met name – en muziek. Als hij elf

is, neemt zijn moeder hem mee naar de plaatselijke muziekwinkel en krijgt hij zijn eerste gitaar, een Egmond. In de jaren vijftig en zestig is de Egmond, zeker in vergelijking met gitaren van Amerikaanse makelij, redelijk betaalbaar, vandaar dat veel gitaristen uit die tijd de grondbeginselen van het gitaarspelen leren op dat instrument afkomstig uit Brabant. Niet alleen in Nederland, want slechts een paar jaar eerder krijgt in Liverpool ene George Harrison ook een Egmond. Later zal Vrienten zijn eerste gitaar bestempelen als 'een van de slechtste gitaren ooit gemaakt, een regelrecht martelwerktuig'. Maar op dat moment is de jonge Vrienten er zeer mee in zijn sas en hij sluit zich dagelijks urenlang in zijn kamertje op om het martelwerktuig te onderwerpen aan zijn straffe hand en het spelen onder de knie te krijgen.

In diezelfde veiligheid van zijn jongenskamertje luistert hij later naar de plaatjes van The Beatles, leest hij *Arendsoog*-boeken en broedt hij op zijn eerste creatieve uitspattingen. Om zich verder te bekwamen in het gitaarspel krijgt hij bij muziekwinkel Coolen gitaarlessen die niet altijd even vreedzaam verlopen. Vrienten krijgt het zelfs aan de stok met zijn leermeester Bill Coolen. Tijdens de uitleg hoe het nummer 'Ramona' van The Blue Diamonds te tokkelen, is Henny het volledig met zijn leraar oneens. En maakt hem dat ook duidelijk. Zij die dit voorval van dichtbij meemaakten, gaven de leerling het grootste gelijk van de wereld, maar Coolen zegt daarover: 'Die Henny Vrienten was zo eigenwijs, daar moest je met een stuk hout neffe stoan.' Het maakt wel duidelijk dat Henny Vrienten weet wat hij wil. En hoe hij daar moet komen. Dat er onderweg – het levenspad is nu eenmaal grillig en onvoorspelbaar – onverwachte afslagen genomen dienen te worden, spreekt voor zich. Zo slaat hij

in zijn tienerjaren een modieus zijpad in dat er zomaar voor had kunnen zorgen dat hij aan een andere kant van het succes was terechtgekomen, want Henny Vrienten komt te werken bij een confectieatelier in Den Bosch. Daar ontwikkelt hij zijn liefde voor mode, terwijl hij ondertussen ook in verschillende bands speelt om de eerste bandjesbeginselen te leren. En om de meisjes het hoofd op hol te jagen. Dat ook.

In 1965 ziet in Tilburg de band The Four Scamps het levenslicht. Kort na de oprichting sluit Henny Vrienten aan om als zanger en slaggitarist de gelederen te versterken. Niet onder zijn eigen naam, want hij noemt zich daar Terry. Volledig passend in de heersende bandcultuur en tijdsgeest overigens, want ook de andere bandleden bedienen zich van een artiestennaam: Tiche, Lee en Marco. Niet veel later worden de pseudoniemen alweer afgezworen en gaan de bandleden onder hun eigen namen verder.

Na een jaar vraagt Henny Vrienten drummer Peter van Leeuwen bij de band. 'Henny en ik hebben bij elkaar in de klas gezeten op de lagere school, dus we kenden elkaar al. Op een dag, ergens in 1966, speelde ik met mijn schoolbandje in de Hasseltstraat. Dat ging niet echt goed, want we hadden heel slechte apparatuur, daar zat bijna geen volume op. Aan het einde van dat concert zag ik Henny binnenkomen met een heel groot plakkaat onder zijn arm. Daarop stond te lezen dat The Four Scamps die week erop in deze zelfde zaal zouden spelen. Nou, dacht ik nog, als je toch eens in zo'n bandje mocht spelen, dan had je vast wél goede apparatuur én je had al wat naamsbekendheid. Op dat moment kon ik natuurlijk nog niet weten dat ik drie weken later zélf in The Four Scamps zou spelen. Hun drummer moest namelijk in militaire dienst, waarop Henny mij vroeg of ik die drummer

wilde vervangen. Nou, dat klikte meteen goed. Kort daarop is er ook nog een toetsenist bij gekomen, Harry Govers. Een heel goede liedjesschrijver, vooral in de gospelhoek. En toen is ook meteen de naam veranderd in De Skemps. Henny speelde slaggitaar en zong. Joop Steenveld was de sologitarist en zong ook, maar dan meer de Elvis Presley-liedjes. Die hadden we er ook tussen zitten, maar hoofdzakelijk speelden wij nummer van The Kinks. Na verloop van tijd gingen we ook eigen nummers spelen, daar waren Harry Govers en Henny verantwoordelijk voor. Die kwamen met eigen liedjes aanzetten. De liedjes van Henny waren veel meer rhythm-and-blues en daarop kon hij ook lekker losgaan met zijn mondharmonica. Hij wist overigens precies hoe die nummers moesten klinken, en wie wát moest spelen. Henny had in zijn hoofd exact hoe de drums moesten klinken. En hoe de bas. Ik vond dat niet erg, maar Frank Gouw, de bassist, had daar meer moeite mee. Frank was, op papier in ieder geval, de leider van de band en die vond het lastig om het initiatief aan Henny te laten. Maar ik had allang door dat je maar beter naar Henny kon luisteren, omdat de band daar alleen maar beter van werd. Feitelijk ontwikkelde Henny zich tot de leider van de band.'

Die leidersrol gaat hem natuurlijk af en beperkt zich niet tot de repetitieruimte van De Skemps. Ook op de bühne zijn alle ogen op Henny Vrienten gericht. 'Henny had iets magisch. Want als Henny op het podium kwam, hadden wij al succes. Al die grietjes kwamen voor hem. En wij hadden iets van; wat heeft hij wat wij niet hebben? Ik begreep dat niet, maar al die meisjes kwamen écht hoofdzakelijk voor hem. Al voordat hij zijn gitaar had aangeraakt en al voor hij ook maar één noot had gezongen, lagen die grietjes al in katzwijn. Of

Henny toen een vriendin had? Ja. De hele tijd. Maar nooit lang dezelfde, haha.' Maar ook de band zelf heeft profijt van zijn aantrekkingskracht op het vrouwelijk schoon: 'Ik weet nog dat er een meisje was dat hevig verliefd was op Henny. Haar vader had een grote zaak aan de Broekhovenseweg en achter die zaak had hij een groot magazijn. En daar mochten wij twee keer in de week repeteren. Gratis. Omdat die dochter dus verliefd was op Henny.'

In de bio van De Skemps, die opgestuurd wordt naar zalen, muziekbladen, fans en platenmaatschappijen, worden de vijf leden van de band voorgesteld. Over Henny Vrienten valt te lezen: 'Henny Vrienten, achttien jaar oud, lang donkerblond haar, blauwgrijze ogen, klein mager postuur. Hij is de Don Juan van de band en vooral blonde meisjes hebben bij hem de voorkeur. Henny is een voorstander van lekker eten, liefst met muziek van de Kinks erbij, want, zoals hij eens gezegd heeft, dan glijdt met deze muziek zijn eten met kleine schokjes naar beneden. Henny is leerling-coupeur. Zijn adres is: Marconistraat 17, Tilburg.'

Leerling-coupeur! Jazeker, want de jonge Henny is, zoals gemeld, naast de muziek bezig met modieuze kledingmakerij. En ook daar is hij goed in, vertelt Peter van Leeuwen: 'Ik ben ervan overtuigd dat als Henny het niet gered had in de muziek, hij heel succesvol zou zijn geworden in de mode. Henny was snijder in een confectiebedrijf in Den Bosch. Kijk, die schitterende pakken die hij toen aanhad, die heeft hij allemaal zelf gemaakt. Zijn ouders waren niet dusdanig vermogend dat die gekocht konden worden. Maar omdat Henny bij die confectiezaak werkte, kon hij de stof voor die pakken vrij goedkoop krijgen. En dan maakte hij die pakken dus zelf! Hij liep er altijd perfect

bij. En als The Beatles weer eens met mooie pakken op de proppen kwamen, dan had Henny ze even later ook. Zelf-gemaakt. Dat kon hij ook goed.'

Langzaam maar zeker ontwikkelt de band zich, aan de hand van Henny Vrienten, tot een serieus te nemen factor in de Tilburgse muziekszene. Op 13 mei 1967 zegt de dan achttienjarige Henny Vrienten in de Brabantse krant *De Stem* in een artikel: 'Ik lig in bed en tegen de tijd dat ik wakker word, heb ik zomaar een melodie in mijn hoofd. Dan vlieg ik uit mijn bed en pak mijn gitaar.' In het stuk wordt ook gewag gemaakt van een single die zal verschijnen bij het prominente CBS-label en dat er daarnaast een ep zal worden uitgebracht. Dat blijkt niet geheel waarheidsgetrouw te zijn weergegeven door de krant. Peter van Leeuwen: 'Nee, dat singletje bij CBS is er nooit gekomen. Net als die EP. Er waren wel wat contacten met platenmaatschappijen, maar die laatste stap is nooit gezet. We zijn niet eens de studio in geweest om iets op te nemen. Er waren altijd wel wilde plannen, zoals er ook wilde ideeën waren om in Hamburg te spelen. In dat stukje in *De Stem* staat bijvoorbeeld ook dat we in de Star Club hebben opgetreden. Dat is die beroemde club op de Reeperbahn waar The Beatles hebben gespeeld. En het kan best zijn dat er wat contacten zijn geweest tussen onze manager Theo van Trijp en die fameuze zaal, maar uiteindelijk hebben we daar nooit gespeeld. Wél in Helmstedt overigens. Daar hebben we wel opgetreden.'

Helmstedt is een stadje op bijna vijfhonderd kilometer van Tilburg. Daar wordt gespeeld in een beatclub genaamd Hawaïi, aan de Magdeburger Strasse. De bandleden maken – nu ze er toch zijn – van de uitgelezen gelegenheid gebruik om even een kijkje te nemen bij de nabijgelegen Oost-Duitse

grens, de zeer serieus te nemen afscheiding tussen het vrije Westen en het communistische Oosten, de scheidslijn tussen democratie en dictatuur die in de naoorlogse jaren streng bewaakt wordt en waar jolige grappenmakerij niet gepast is. Maar die geldende stringente stelregels worden door Peter van Leeuwen en Henny Vrienten met voeten getreden. Zij trekken de allerstoutste schoenen denkbaar aan en kruipen door het prikkeldraad om even kort, achter het zwaar-moedige IJzeren Gordijn, een frivool kijkje te nemen. Een kwajongensstreek die zelfs, brutaal lachend, op de gevoelige plaat wordt vastgelegd. Niet geheel zonder risico overigens omdat de Oost-Duitse Volks Polizei, zeker in die jaren, niet bepaald bekendstaat om hun ruimdenkendheid en gevoel voor humor. Als ze schieten, schieten ze niet in de lach, zeg maar. Maar hoewel deze zogenoemde vopo's deze baldadige indringers haarscherp in de gaten houden, grijpen zij niet in. En kan alles met een lach – en zonder traan – worden afgedaan.

In 1968 gaan De Skemps uit elkaar en daar heeft Henny Vrienten een grote rol in. Van Leeuwen: 'Wij speelden tijdens de kermis in een café en uitgerekend die avond kwamen de vader en moeder van Henny kijken. Alleen... Henny was er niet. Hij kwam gewoon niet opdagen. Dus zijn moeder vraagt: "Waar is Henny?" En wij: "Ik denk dat hij in de Scaramouche zit." "O," zegt zijn moeder, "dan ga ik daar wel even naartoe." De Scaramouche was een grote danszaal in Tilburg en daar stond Henny inderdaad te dansen. En zijn moeder, een heel klein vrouwtje, heeft hem daar zo van de dansvloer geplukt en meegenomen. Maar het was toen al duidelijk dat Henny met zijn hoofd niet meer bij De Skemps

zat. Er waren toen al geluiden dat Les Cruches Henny wilden inlijven. Nou ja, dat is even later al gebeurd.'

Dat Henny Vrienten klaar is voor een volgende stap, was voor drummer Peter van Leeuwen dus geen grote verrassing: 'Nee. Henny ontwikkelde zich sneller dan de rest van de band. Hij was er ook veel meer mee bezig dan wij. Uit die periode stamt ook zijn eerste contact met Boudewijn de Groot.' En dat contact met Boudewijn de Groot zou Vrienten geen windeieren leggen. Doch daarover later meer. Vlak voordat Henny Vrienten de overstap maakt naar Les Cruches, een van de succesvolste beatbandjes van Tilburg, wordt hij, eind 1968, gevraagd om in de Tilburgse driemansformatie Veni Vidi Vici te komen spelen. Hij repeteert met de band in een boksschool aan de Tilburgse Tuinstraat en doet met dit bonte gezelschap een fraaie fotosessie op een autosloperij. Die foto's worden gemaakt door Hans Schoots die ook als manager van de band optreedt, die naast Henny Vrienten bestaat uit Ton Leijten en Piet Schellekens. Een langdurig en gelukkig huwelijk wordt het niet, vertelt Hans Schoots: 'Indertijd vonden we – allemaal even zelfverzekerd hoewel net twintig of nog niet eens – dat Henny een goeie bassist was, wat-ie ook was, maar zijn latere talenten ontwaarden we nog niet. Veni Vidi Vici speelde alleen eigen muziek en die werd door de twee andere bandleden geschreven. Wat ook een rol speelde: wij waren toen zagezegd alternatief, hele of halve hippies, en spraken zelfs van "avant-garde". Dus toen Henny besloot naar de band Les Cruches over te stappen, dachten wij daar het onze van. Les Cruches was een technisch goeie band, met een goeie manager die bovendien flink wat eigen geld in de band stak. Zij hadden veel succes in Tilburg en omstreken, brachten een lp en meerdere

singles uit, maar wij vonden het natuurlijk commercieel en te veel middle-of-the-road. Ik heb Les Cruches meermaals met Henny op bas zien optreden en het was altijd goed en degelijk, maar ja...'

Vrienten had overduidelijk niet zo'n avantgardistische inslag als de rest van de band en aldus verlaat hij, zonder ook maar één keer met de band te hebben opgetreden, Veni Vidi Vici om verder te gaan met Les Cruches, een van de meest invloedrijke Tilburgse beatbands van de jaren zestig. De band heeft al een aantal platen gemaakt en Vrienten ziet in deze band een logische vervolgstap in zijn muzikale carrière. John van de Ven is toetsenist van de band die garant staat voor feestelijke optredens vol vermaak. De band speelt voornamelijk covers die hoog in de Top 40 staan, maar Henny Vrienten wil meer! Hij wil zijn eigen liedjes spelen. Van de Ven in *Nieuwe Revu*: 'Vrienten schreef aan de lopende band liedjes. Na een tijdje werd ons duidelijk dat het wel degelijk zin had om die ook uit te voeren. En door zijn inbreng kregen we ineens ook veel meer vrouwelijke fans. Ik kon erg om hem lachen. Op een gegeven moment werkte hij als snijder in een confectieatelier in Den Bosch. Toen hij een keer 's morgens naar zijn werk ging, zag hij mij en wat andere vrienden zitten in een cafetaria, waar we aan het afzakken waren na een avondje uit. Later die week vertelde hij ontslag te hebben genomen. Hij kon het niet aanzien dat wij wel uitgingen en hij niet. Niet veel later kocht hij een button met daarop de tekst: "Werken, bah!" Dat ding droeg hij ook altijd naar de sollicitaties die het arbeidsbureau voor hem had uitgezocht.'

Het avontuur is echter van korte duur, want op het moment dat Vrienten zich lid van Les Cruches mag noemen, blijkt de band alsnog over zijn hoogtepunt heen te zijn en

houdt, minder dan een jaar later, op te bestaan. Maar wat overduidelijk is, is dat Henny Vrienten, door de liefde voor muziek en zijn steeds meer ontluikende liefde voor literatuur, zijn eigen weg aan het uitstippelen is en zeker niet in de voetsporen zal treden van zijn vader: 'Ik voelde dat de wereld mij meer te bieden had dan de timmerwerkplaats van mijn vader. Bovendien was ik besmet met een creatief en muzikaal gen. Op mijn elfde kreeg ik van mijn moeder een gitaar en die heb ik nooit meer losgelaten. Ik koos ervoor om weg te gaan bij mijn ouders, weg uit Tilburg. Om mijn eigen weg te zoeken in het leven,' vertelt hij in 2020 aan *ONS magazine*. En die keus zal hij niet berouwen.